

8 במאי 2008, 16:53

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

אצלי הכל בסדר!!!פורסם ב20 באפריל 2008, 11:19 **בכללי**

ליל הסדר הוא רק משל לחוויות ההזויות שאני עוברת עם עצמי.

בדמיון הרי ראיתי את עצמי "יוצאת מעבדות לחרות". קלה כציפור זריזה כארי. בפועל מצאתי את עצמי כמושה כפרח ללא מים. וכבדה כהיפופוטם. כאילו כל תופעות הלוואי של הכימותרפיה, חתרו תחתי והחליטו להרים את ראשם המכוער דווקא עכשיו.

וכך בהגיעי לליל הסדר. זכיתי לראות את משפחתי כאוסף צלליות צבעוניות ובלתי ברורות. מה שגרם לי לנשק ולחבק את כולם באותו אושר צרף. בלי להפלות בין אף אחד.

בעוד כולם טורחים על עיצוב השולחן, סידור כלי האוכל. וקערת הסדר. ישבתי אני בסלון. כמו דודה מיותרת. הלוקה בחפרפרת מצוייה. שוב רואה את הצלליות מהדסות מן המטבח, לפינת האוכל. ובחזרה. מסדרות צלליות אחרות....

התכנסנו כולנו לקריאת האגדה. ודווקא השנה החליטו להדר? דווקא השנה מעבירים מסרים חינוכיים לילדים??? ומכיוון שאזני לא נפגמו. כל מה ששמעתי היה מצהלות סכו"ם הנוקשות בעוז על השולחן. קולות רמים (רמים מידי???). השרים את שירי החג. וכן שוב הצלליות חגות סביבי. הפעם צלליות קטנות המחפשות אפיקומן.

האוכל... היה מופלא. אמנם חסר טעם בעליל. אבל יפה ובעל צללית מדהימה. כמותו גם העוגות והשתיה. איזו צללית!!!!

אבל אחרי שלושה ימים של קרח גרוס. גם אני רציתי לחוות חווית סועד זחוח. ואכן, נסו לאכול מאכלים שטעמם מר ו/או מלוח. ולהראות זחוחים. (אני חייבת לציין ששאר המסובין לא חשו בטעמים הללו כמותי). אני אוכלת ונחנקת חליפות. גרוני דואב, גופי כואב, עצמותי כואבות. מוזר????

דווקא עכשיו??? בנקודת הסיום??? מה יהיה בהמשך? האם אהפוך לאישה נרגנת המופרעת מכל רחש קטן??? המבקרת כל מאכל בקטילה בגלל מרירותו/מליחותו??? האם בכל פעם שאשב על כסא, אמצע עצמי נאנחת באידיש??? (כי זה נשמע יותר טוב פשוט...).

אם כבר סדר, אז בבקשה סדר עולמי פשוט. אנא, החזירו לי את חיי הקודמים. חסרי תופעות הלוואי. בעלי הטעמים. סדר שיהיה פה!!!!

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>[חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#)